

РЕШЕНИЕ

№ 17493

гр. София, 22.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова
Николай Димитров

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **1892** по описа за **2025** година докладвано от съдия Светлана Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на П. Т. М., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], № 31, ет. 1, ап. 1, чрез адв.Ц. М., срещу Решение № 2888 от 18.06.2024г., постановено по н.а.х.д. № 2930/2024г. по описа на СРС, 107 състав.

С обжалваното решение е потвърден електронен фиш серия К №7822654, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал.4, вр.ал.2 ,т.2 от ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 100 лева, за извършено нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДвП.

С касационната жалба се твърди, че постановеното решение е необосновано и неправилно. Излагат се доводи за нарушена процедура по установяване на административното нарушение, предвид не спазване изискванията на Наредба № 8121з-532. Твърдят се и нарушения, при извършване на заснемането на нарушението. Сочи се, че не е спазена инструкцията за експлоатация на техническото средство, послужило за заснемане на нарушението. Искане се отменя на съдебното решение и на потвърдения с него електронен фиш.Претендират се разноски.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява. В представена молба от 16.05.2025 г.,процесуалния му представител адв. М. излага съображения за основателност на касационната жалба. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът, чрез представител по пълномощие юрк. Цв.В. оспорва основателността на жалбата,

като излага доводи в писмени бележки и претендира юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на претендираното от касатора адвокатско възнаграждение.

Представителят на прокуратурата заявява становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните и наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл.217 и следващите от АПК, намери следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законно установения за това четиринадесетдневен преклузивен срок.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Двадесет и втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Приетата от районния съд е фактическа обстановка се подкрепя от събраните по делото писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 НПК. Установено е, че на 23.07.2023 г., в 14,45 ч., с автоматизирано техническо средство Cordon M2, с № MD 1193 ,е установено и заснето движението по Околовръстен път на [населено място], до номер 467 с посока от [улица]към [улица]на лек автомобил марка „М.“ В класа ,с ДК [рег.номер на МПС] “, собственост на касатора, с 105 км/ч при ограничение от 90 км/ч извън населено място. Нарушението е повторно след влязъл в сила на 02.12.2022г. ел. фиш серия К № 3634915.Касаторът не е подавал декларация по чл.189, ал.5 ЗДвП. Въз основа на тази фактическа обстановка въззивният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административна наказателната отговорност на касатора.

Този извод е правилен.

Пред касационната инстанция не са представени нови писмени доказателства по чл. 219, ал. 1 АПК и АССГ възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка.

При постановяването на оспореното пред АССГ решение не са осъществени релевираните с жалбата касационни основания .

Неоснователно е оплакването за нарушение на чл.10 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015 г. на министъра на вътрешните работи. Нарушението е установено с видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни превозни средства с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации тип: Cordon M2, с № MD 1193, представляващо мобилна система за видеоконтрол. Същата е одобрена и вписана в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване под № В-46 на дата 06.07.2018 г. със срок на валидност на одобряване на типа до 13.06.2027 г. На 14.03.2023 г. тази видео-радарна система е преминала проверка, за която е издаден Протокол от проверка № 019-СГ-ИСИС от 14.03.2023 г. В съответствие с него, допустимата грешка при измерване на скоростта е +/-3 км/ч. при скорост до 100 км/час и +/- 3 % при скорост над 100 км/час.

Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП урежда максималните скорости на движение, с които водачите на МПС следва да се съобразяват, при движение в населено място и извън него, съобразно

категорията МПС. Отклонение от това правило е въведено в ал. 2, в която е посочено, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В случая е безспорно установено, че на участъка от пътя, по който е управлявал МПС касатора е валяло ограничението 90 км/ч извън населено място за пътно превозно средство от категория В. Изцяло лишени от законова опора са доводите на касатора, че в случая Проекта за организацията на движението по пътищата произвежда съответното задължение за участниците в движението.

Не се установяват и твърдените нарушения, при извършване на заснемането на нарушението. Към материалите по делото е приложена информация за участъка от пътя, на който се извършва контрол на скоростта с автоматизирано техническо средство, с описание на мястото и географските координати, действащото ограничение на скоростта по чл. 21, посоката на движение на автомобила, разположението на автоматизираното техническо средство, неговия вид и данни за извършена метрологична проверка, а също така и снимковия материал от извършените заснемания. Снимката на процесното МПС съдържа информация за място, време, номер на валидност на проверката, техническо средство и локация, която информация безспорно изпълнява нормативните изисквания, а и индивидуализира точно МПС-то, с което е извършено нарушението, мястото и времето на същото, което е от съществено значение за установяване и на авторството на административното нарушение.

Предложената от СРС аргументация е съответна на фактическите установявания по делото и отговаря на възраженията на жалбоподателя, които са преповторени и в касационната жалба. Поради това касационната инстанция на основание чл. 221, ал. 2 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2-ро ЗАНН препраща към мотивите на оспореното решение.

Изцяло се възприемат и съображенията на въззивната инстанция относно правната квалификация на нарушението и приложената санкционна норма, поради което АССГ препраща към тях и не ги повтаря.

С оглед гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс, оспореното въззивно съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 63д, ал. 1 ЗАНН неоснователна е претенцията на касатора, като при отхвърляне на искането за присъждане на разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

Въз основа на направеното искане и на основание чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН на ответника СДВР следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 80 лв. съобразно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XXII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2888 от 18.06.2024г., постановено по н.а.х.д. № 2930/2024г. по описа на СРС, 107 състав.

ОСЪЖДА П. Т. М., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски за касационната инстанция в размер на 80 (осемдесет) лева – юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

